

BALCHIK CLASSIC DAYS - 2011

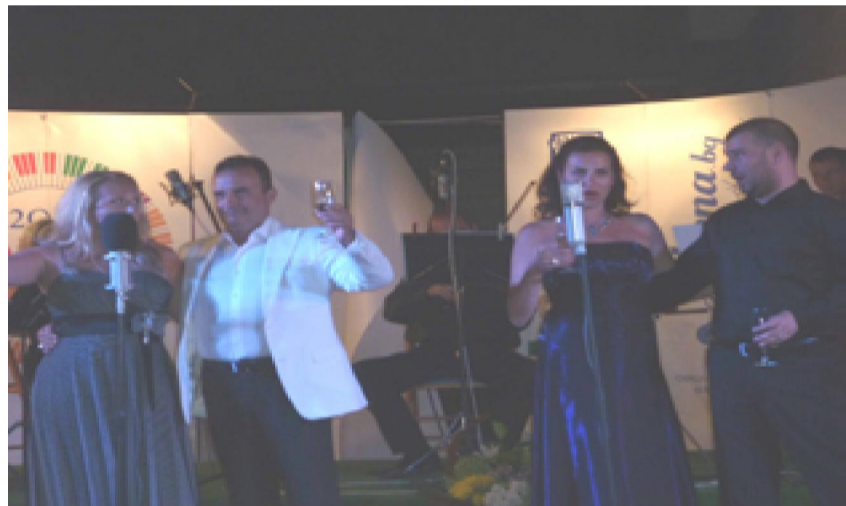
*****

Богато емоционалният възторг на младостта

Той избухна в последната вечер на BALCHIK CLASSIC DAYS на откритата сцена до хотел „Мистрал“ и представен от „Спирит ансамбъл“ в състав : Петя Миролескова /цигулка/, Диана Чопева /цигулка/, Марио Атанасов /виола/, Борис Радилев /Виолончело/, Милен Калчев /контрабас/ и разбира се любимката

Рецитал на Людмил Ангелов (пиано) и Веско Ешкенази (цигулка) Фото: М.Костова

Арията „Наздравница“ от операта „Травиата“ на Верди бе достоен завършек на оперната вечер на фестивала. Солисти: Р. Мочукова, М.Николов, В.Корчакова, И. Йорданов Фото: Е.Исмаилов

Елена Пъргавелова, Валентина Корчакова, Петя Миролескова, Диана Чопева, Марио Атанасов, Борис Радилев, Милен Калчев, Иво Йорданов. Фото: Е.Исмаилов

на публиката от миналия фестивал –трептящата Елена Пъргавелова /пиано/, която на 100 % отговаря на фамилията си. Този оркестър е създаден преди 5 години и има редица международни успехи. В последната вечер те представиха операта, оперетата и музикъла. Както обеща и музикалният директор на феста Мартин Пантелеев, не скучахме, напротив бяхме очаровани и възторжени. Особено прочувствено прозвуча „Валсът

на цветята“ от Чайковски. След това темпераментната Валентина Корчакова, сопран, изпя откъси от „Веселата вдовица“ на Лехар. Като топъл летен дъжд по весело премини „Пициката“ на Щраус. Когато се изправи Русалина Мочукова, сопран, и изпях „Ти трябва да бъдеш водача на моята душа“, видях как публиката си припяваше с нея. Последвах бурни аплодисменти. После всичко утихна. Чухме тенорния глас на Марио Ни-

колов, който продължи с „Веселата вдовица“ под озвездената нощ на Балчик. Последва „Полка“ на Щраус, където контрабасистът Милен Карчев прояви своя музикален и артистичен талант. Като излязла от морските води Афродита – Валентина Корчакова запя „Моят устни целуват с жар“ на Лехар. Всички на моята възраст въздъхнаха скрито. Авторитетно Марио Николов ни поднесе изненада с ария от „Графиня Марича“. Радостно се прие вестта, че са до-

шли заслужили певци от Музикалния театър „Ст.Македонски“ Арон Аронев, Богомил Спиров и Живко Желев. Личеше, че публиката ги знае и ги посрещна с овации. Неусетно премина като нежен дъх от рози „Унгарски танц“ от Брамс.

Приятен сюрприз поднесе отново маестро М.Пантелеев заедно със „Спирит ансамбъл“ и облечената в лазурно синьо Русалина Мочукова – „Чардаш“ от Й.Щраус.

В „Дует на цветята“ пролича творческата и музикална дарба, онова, което е дадено свише.

С прочувственото „Мария, Мария“ от „Уестсайдска история“ на Бърнстейн баритонът Иво Йорданов потопи публиката в магията на човешкия дух. Русалина Мочукова навлезе в дебрите на певческото изкуство със „Съмъртайм“ на Гершуин.

Като нещо предвещаващо ураган завърши „Това, което искам от теб“ от А.Л. Уебър и „Наздравница“ от операта „Травиата“ на Верди.

Нестихващите аплодисменти бяха не само за музикалните изпълнители тази вечер. Те бяха и за Община Балчик и най-вече за кмета Н.Ангелов, че фестивалът е факт за втора година, че безплатно балчишки са могли да чуют много световно известни имена, което не би могло да им се удаде наведнъж и на такова ниво.

Вероятно това се е отбелязало от настоящите общински съветници, които са видели как всяка вечер от 29 юли до 6 август алята беше претърпана от народ, заради фестивала, заради оригиналните идеи на Мартин Пантелеев. Над всички в балчишките фестивални нощи греше луната като обещание за нещо неочаквано хубаво, непременно хубаво в настоящето и в бъдещето.

Георги ЙОВЧЕВ

Това лято е по-хубаво от предното

/интервю с маестро Мартин Пантелеев/

Маестро Пантелеев, добре дошли отново в нашия град, защото според мен, благодарение на Вас в Балчик се появи още едно богатство. Доволен ли сте от посрещането и от кого?

Благодаря, не само съм доволен и радостен, а и превъзбуден от щастие, което завладя сърцето ми. Миналата година, когато си отивах от Балчик лято ми обеща, че следващото, когато дойда отново, ще бъде по-хубаво от предното. Така стана и в действителност. Първо трябва да благодаря на Община Балчик; Концертна агенция „Музика арт“; кк „Албена“ АД; радио Добруджа; НЧ „Паисий Хилендарски“ – Балчик; хотел „Мистрал“ (защо обичали Странджата, защото давал манджата – б.а.). И на нейно величество публиката.

Мога ли да Ви задам няколко въпроса, които навярно влияват не само читателите на в-к „Балчишки телеграф“?

Разбира се. И то с удоволствие. Българи сме, няма да те върна от пътя я /смее се/.

Лесно или трудно е да дирижирате филхармоничен оркестър, особено когато пред Вас е Вашият брат – Веско Ешкенази?

И двете еднакво отговорно. Лесно, защото Софийската филхармония е най-старата и с най-голям авторитет, с опитни и талантилни изпълнители и е приятно да бъда с тях, не само на сцената. Трудно идва, защото трябва да вземам самостоятелни, понякога крайни решения, където трябва да си много отговорен и пластичен, защото трябва да реагираш от материална, духовна,

емоционална, социална, ако щете и от най-важната за в момента – финансовата страна на въпроса. Колкото до брат ми Веско Ешкенази, не забравяйте, аз съм се учил от него. Мисля, че няма нищо по-прекрасно, по-хубаво от това!

Знаете ли какви трудности срещна балчишката не само културна обществено за реализирането на „Balchik Classic Days – 2011“?

Да, разбира се и се вълнувах не само като творческа личност. Благодаря Ви за разбирането и най-вече за подкрепата. Зашто искам и искрено желая Вашия хилядолетен град да се превърне в лятна културна столица на добружанското черноморско крайбрежие. А балчишки и не само те, заслужават това.

През изтеклата година (навярно) след заминаването Ви от Балчик, продължихте с творческите си изяви?

Точно така. Един месец в САЩ – това е исторически момент не само за мен, тъй като това беше първият африкански филхармоничен оркестър, някога посещавал тази държава. Става дума за Кейптаунската филхармония, където аз съм постоянен гост-диригент и те ми гласуваха доверие за това важно събитие. Все пак това са 21 концерта в 9 американски щата. После бях в Германия, Испания, Италия. Годината беше изпълнена с много интересни destinations – географски и музикални.

Срещат ли трудности нашите музиканти, както у нас, така и в чужбина?

Тъй като концертирам постоянно и почти навсякъде, ще подчертая, че все по-малко се отделят финанси не само в България. Например в Холандия бяха съкратени 30% от бюджета на радиото в гр. Хилверсун – голям град (нещо като Варна – б.а.), а това означава, че може да се закрие филхармоничният оркестър. Има и други, например Филадельфийската филхармония, уж с САЩ, но и тя среща огромни катаклизми. Да изброявам ли още?

От колко години се занимавате с музика. Кой е Вашият първи музикален педагог?

По думите на моите родители съм хванал лъка, когато съм бил на четири и половина години. А сега съм на 35. Вие пресметнете. Не забравяйте,

че моят брат е бил на 4 г. и 3 месеца, когато прегърнал грифа, сега е на 41 (смее се). А мой музикален педагог е моята майка-Марта Пантелеева.

Кога се чувствате щастлив?

Естествено, когато съм сред моите близки-съпругата ми Лида, дъщеря ми Моана, сина ми Мартин, родителите, брат ми и всички ония хора, които познават моето чувство за отговорност и дълг. Важно е дните ни да са повече от нощите. Но както е казал нашия Христо Смирненски: „Кратка схватка и отново ескадрилите летят...“ (смее се)

Вие сте от професионално музикално семейство. Вие също музицирате, ще продължи ли традицията?

Точно така е. Майка ми – Марта е виолист и е била 40 сезона в Софийската филхармония. Баща ми – Пантелеев е кларинетист 42 сезона, от които 37 е водач на кларинетистите в Софийската филхармония. Засега само дъщеря ми проявява интерес към лъка, но бъдещето е пред нас, а то, както и природата са по-мъдри от всички ни.

Какво Ви предстои?

Като най-важен момент сега ми предстои да бъда първи сезон като главен диригент на Софийската филхармония и естествено е да съм развълнуван. Както всички хора и аз съм обикновен човек, в който тупти сърце, има душа, дух, страдания, страх, тъга, радост, и най-важното – надежда, но която е в действие. Отново ще ходя в Кейптаун (ЮАР) за 6 седмици. После 2 гостувания в Скопие – Македония. И най-вълнуващото, поне засега, - Испания, в най-прекрасната зала в Мадрид – „Аудиоториум насионал“... Но да сме здрави и вдъхновени, което го желая не само за себе си, но и за останалите!

Като финал и като Ваш възторжен почитател Ви пожелавам да се осъществи начертаното, и най-вече на мечтите, облечени в действие, каквато всъщност е отговорната задача за всеки вид изкуство. И не забравяйте, че догодина отново Ви очакваме!

Благодаря за пожеланията. В това е тръпката на мига, в която се крие моята радост. Обещавам още от сега нови изненади. Отново ще посрещнем в Балчишкото пристанище разсъмването на деня, което ще бъде хубаво. Като Вас хубаво.

Интервю:Георги ЙОВЧЕВ

Марио Николов (тенор), Елена Пъргавелова (пиано), Георги Йовчев (поет и журналист), Петя Миролескова (цигулка). Фото: М.Пантелеев

